

ЕРАТРИЛЪР

ДЖИЛИАН ФЛИН

206 дни в
класациите за
най-продавани
книзи

НЕ
КАЗВАЙ
СЪБОМ

*Напрегат, оригинален и изящен
Фаворит в жанра*

ИЗДАТЕЛСТВО
ера
PUBLISHING

ДЖИЛИАН ФЛИН

Gone Girl
Copyright © 2012 By Gillian Flynn. All rights reserved.

Надежда Розова, превод
© Художествено оформление на корицата – Димитър
Стоянов – Димò
© Издателство ЕРА, София, 2012

ISBN 978-954-398-233-4

**НЕ
КАЗВАЙ
СЪГОМ**

Книгите на ЕРА търсете на
www.erabooks.net

ЕРА

*Любовта е несекваща изменчивост:
в нея се преплитат лъжи, омраза, дори убийство.
Тя е неизбежното разцъфване на противоположностите,
великолепна роза с лек мирис на кръв.*

Пиер Корней, „Илюзията“

ПЪРВА ЧАСТ **МОМЧЕ ИЗГУБВА МОМИЧЕ**

НИК ДЪН **Изчезнала от седем дни**

Замисля ли се за жена си, винаги си представям главата ѝ. Формата, оттам тръгвам. Когато я зърнах за пръв път, най-напред забелязах тила ѝ и в извивките му открих нещо прелестно. Приличаше на лъскав твърд царевичен кочан или на речна вкаменелост. Тя имаше изящна глава, както би се изразил някой от викторианско време. Човек лесно си представяше формата на черепа.

Навсякъде бих познал главата ѝ.

И онова, което е вътре. За него също си мисля – за ума ѝ. За мозъка, за всички онези гънки, за мислите ѝ, които се стрелкат напред-назад през гънките като обезумели пъргави гъсенички. Детински си представям, че отварям черепа ѝ, развивам масурите на мозъка и го проучвам, опитвайки се да уловя и да стисна мислите ѝ. За какво си мислиш, Ейми? Въпросът, който съм задавал многократно по време на брака ни, макар и негласно, макар и не на човека, който би могъл да отговори. Допускам, че подобни въпроси надвисват като буреносни облаци над всеки брак. За какво си мислиш? Как се чувстваш? Кой си ти? Какво си причинихме взаимно? Какво ще правим?

Очите ми се отвориха точно в шест сутринта. Не беше птиче потрепване на клепачите, не беше нежно примигване към пълната осъзнатост. Събудих се механично. С призрачно потракване сякаш от клепачите на кукла на вентролог – светът беше черен,

а после изведнъж: време е за шоу! Часовникът показваше 6:00 – точно срещу лицето ми, първото нещо пред погледа ми. Почувствах се различно. Рядко се събуждах на кръгъл час. Обикновено ставам в по-нащърбени часове: 8:43, 11:51, 9:26. В живота ми нямаше будилници.

Точно в този момент, 6:00, слънцето се изкатери над короните на дъбовете и прояви пълната си лятна същност на разгневно божество. Отражението му проблесна по реката към къщата ни – дълъг и сияен пръст, който сочеше към мен през рехавите пердета на спалнята. Обвинително: *Забелязан си*. Ще бъдеш забелязан. Повъртях се в леглото, нюйоркското ни легло в новата ни къща, която все още наричахме „новата къща“, макар че живеехме там вече две години. Къща под наем на брега на река Мисисипи, типична за новобогаташко предградие, къща, за каквата си мечтаех като дете от квартала с домовете на различни нива и овехтели килими. Къща, която тутакси ти се струва позната: най-общо внушителна, непредизвикателна, нова, нова, нова къща, която съпругата ми би възненавидяла – и наистина ненавиждаше.

Да си извадя ли душата, преди да вляза вътре? Първата й реплика, щом пристигна. Беше компромисно решение: Ейми настояваше да живеем под наем, не да купуваме в родното ми градче в Мисури, понеже твърдо се надяваше, че няма да се задържим там дълго. Само че единствените къщи под наем бяха струпани в този провалил се строителен комплекс: миниатюрен призрак на градче от къщи, собственост на банката, съсипани от рецесията и обезценени, квартал, който бе затворил врати още преди да ги отвори. Беше компромис, обаче Ейми не го възприемаше така, ни най-малко. За нея това бе наказателен каприз от моя страна, злобно и себично завъртане на ножа. Да я замъкна като пещерен човек в град, който агресивно е отбягвала, и да я принудя да живее в къща, която преди би превърнала в обект на присмеха си. Е, може би не е компромисно решение, ако само единият от двамата го смята за такова, но нашите компромиси си бяха такива. Един от нас винаги се сърдеше. Обикновено Ейми.

Не винете мен за това недоволство. Недоволството Мисури. Обвинявайте икономиката, лошия късмет, моите родители, вашите родители, интернет, хората, които използват интернет. Преди бях писател. Пишех за телевизията и киното, пишех книги. Навремето, когато хората четяха неща на хартия, когато

всички се интересуваха какво мисля. Пристигнах в Ню Йорк в края на 90-те години, последното издихание на славните дни, макар че тогава още никой не го знаеше. Ню Йорк гъмжеше от писатели, от истински писатели, защото там имаше списания, истински списания, безброй. Това беше във времето, когато интернет все още беше като екзотичен домашен любимец, когото държиш в ъгъла на издателския свят – подхвърляш му нещо за ядене, гледаш го как танцува на късичката си каишка: о, какъв сладур, със сигурност няма да ни убие през нощта. Помислете само: беше времето, когато току-що завършили колежа младежи идваха в Ню Йорк и им плащаха, за да пишат. Нямахме представа, че се захващаме с професия, която след едно десетилетие ще изчезне.

Единайсет години имах работа, после изведнъж вече няха. Из цялата страна започнаха да затварят списания, повалени от внезапно плъзналата зараза на икономическия провал. Свършено беше с писателите (такива като мен: амбициозни романисти, вглъбени мислители, хора, чийто мозък не щрака достатъчно бързо, за да водят блокове, да дават линкове или да пишат в твитър, в основни линии стари и упорити самохвалци). Приличахме на дамски шапкари или на производители на камшици за кочи-яши: минало ни беше времето. Три месеца след като ме уволни-ха, Ейми също изгуби работата си. (Сега усещам как тя наднича над рамото ми, как се усмихва насмешливо на времето, когато обсъждах кариерата и личното си нещастие, а нейните преживявания отхвърлях само с едно изречение. Типично за мен, така би казала тя. Такъв си е Ник... Все това повтаряше. Такъв си е Ник... и каквото и да следваше, какъвто и точно да бях, все беше лошо.) Ние бяхме двама безработни зрели хора: седмици наред се мотаехме по чорапи и пижами из хола, не обръщахме внимание на бъдещето, разхвърляхме неотворени писма по масите и канапетата, ядахме сладолед в десет сутринта и дремвахме продължително следобед.

Не щеш ли, един ден звънна телефонът. Обаждаше се близначката ми. Марго се върна у дома след уволнението си година по-рано – винаги беше една крачка пред мен, дори в злополучието. Обаждаше се от добрия стар Норт Картидж, Мисури, от къщата, в която бяхме отраснали, и докато слушах гласа ѝ, си я представях десетгодишна, с коса като тъмно кепе и гашеризон с къси крачоли, седнала на верандата на баба и дядо с отпуснато

като стара възглавница тяло и потопила във водата кльошавите си крачета – наблюдаваше как реката тече над белите ѝ като риби стъпала невероятно съсредоточено, напълно вглъбена в себе си още от малка.

Гласът на Го беше топъл и къдрав, въпреки че новините бяха студени. Нашата несломима майка умираше. Баща ни почти си беше отишъл – неговият (зъл) ум и неговото (нешастно) сърце бяха помътени и криволичеха към зейналата сива бездна на отвъдното. Изглежда обаче майка ни щеше да го изпревари. С около шест месеца, може би година. Го беше ходила сама да се види с лекаря, старателно си беше водила бележки с немарлив почерк и хълцайки, се мъчеше да разчете какво е записала. Дати и дози.

– По дяволите, нямам представа какво пише тук, дали не е деветка? Смесено ли ти се струва? – попита тя и аз я прекъснах. Предоставяше ми се задача – като плод върху протегнатата длан на сестра ми. Едва не се разплаках от облекчение.

– Ще се върна, Го. Ще се преместим у дома. Не трябва да се справяш с всичко сама.

Тя не ми повярва. Чувах дишането ѝ отсреща.

– Сериозно говоря, Го. Защо не? Тук нямам нищо.

Дълга въздишка.

– Ами Ейми?

Не се замислих много-много по този въпрос. Просто си представях, че ще опаковам нюйоркската си съпруга с нейните нюйоркски интереси и нюйоркска гордост и ще я откъсна от нюйоркските ѝ родители, че ще оставим зад гърба си забързания и вълнуващо футуристичен Манхатън, ще я пренеса в малко градче на брега на Мисури и всичко ще бъде наред.

Тогава още не разбирах колко глупаво, колко оптимистично и, да, колко себично разсъждавах. И до какво нещастие ще доведе това.

– Ейми ще бъде добре. Ейми... – Тук трябваше да кажа: „Ейми обича мама“, но не можех да кажа на Го, че Ейми обича нашата майка, понеже след толкова много време Ейми почти не я познаваше. Няколкото техни срещи бяха озадачили и двете. Дни наред след тях Ейми анализираше разговорите – „и какво искаше да каже с...“ – като че ли майка ми беше някаква примитивна селянка, пристигнала от племето си в тундрата с няколко къса сурово

месо и шепа копчета, за да ги размени за нещо, което Ейми дори не предлагаше за продан.

Ейми не искаше да опознае семейството ми, не искаше да види родното ми място, а аз, кой знае защо, реших, че е добра идея да се преместим там.

Сутрешният ми дъх затопли възглавницата и аз мислено смених темата. Не беше време за съмнения или съжаления, а за действия. Долу чувах излязъл от дълго забвение шум – Ейми приготвяше закуска. Хлопането на дървени шкафове (бум-бум), тракането на стъклени и метални съдове (трак-трак), размятането и подреждането на метални тенджери и тигани (дрън-дрън)! Свиреше цял кулинарен оркестър, вихрено и шумно устремен към финала, а тиганът за палачинки се удари в пода, търкулна се и се блъсна в стената с цимбален трясък. Твореше се нещо чутовно, вероятно френски палачинки, защото те са специални, а днес Ейми би искала да сготви нещо специално.

Беше петата ни годишнина.

Отидох бос до стълбите и се ослушах, заровил палци в плюшения мокет (който тя принципно ненавиждаше), опитвайки се да преценя дали съм готов да отида при жена си. Ейми беше в кухнята и не подозираше за колебанията ми. Тананикаше си нещо меланхолично и познато. Наострих уши – някаква фолк песен, приспивна мелодия? – и в този миг осъзнах, че е темата от филма „Военнополева болница“. Самоубийството е безболезнено. Заслизах по стълбите.

Заставах на прага, наблюдавайки жена си. Русата ѝ коса с цвят на жълто масло беше вдигната, конската ѝ опашка се плюшаваше весело като въженце за скачане, а тя разсеяно смучеше изгореното връхче на пръста си и си тананикаше. Тихичко, понеже притежаваше несравнимо умение да обърква текстовете на песните. Веднъж, още докато бяхме гаджета, по радиото пуснаха песен на Фил Колинс: „Невидимо докосва тя“, а вместо това Ейми пееше: „Навреме му подава шапката“. Когато я попитах никога ли не се усъмнява – поне мъничко, евентуално, смътно – дали текстът ѝ е верен, тя отговори, че според нея жената от песента обича истински мъжа, защото нежно му подава шапката. Знам, че в този

момент я харесах, истински я харесах – момичето, което имаше обяснение за всичко.

Има нещо притеснително в това да си припомниш мил спомен, а сърцето ти да остане студено. Ейми погледна към цвърчащата в тигана палачинка и близна нещо от китката си. Изглеждаше победоносна, така присъщо на една съпруга. Ако я притиснеш в обятията си, щеше да ухае на горски плодове и на пудра захар. Когато ме забеляза да я наблюдавам по мърляви боксерки и с чорлава коса, тя се облегна на кухненския плот и каза:

– Здравей, красавце.

В гърлото ми се надигна жлъчен ужас. „Добре, давай“, казах си.

Много закъснях за работа. Двамата със сестра ми направихме голяма глупост, когато се върнах у дома. Осъществихме нещо, за което открай време говорехме. Отворихме бар. Заехме пари от Ейми, осемдесет хиляди долара, които някога бяха нищо за нея, но после станаха всичко. Заклех се да ѝ ги върна с лихвите. Нямахме да се превръщам в съпруг, който взема пари назаем от жена си – усещах как татко свива устни само при мисълта за такова нещо. Е, хора всякакви – гласеше най-осъдителната му фраза, чиято втора част оставаше недоизречена: – А ти си от онези, които не харесвам.

Решението обаче наистина беше практично, умен делови ход. Двамата с Ейми се нуждаехме от нова работа – тази щеше да е моята. И тя щеше да си избере нещо някой ден – или пък не – а междувременно щяхме да имаме доходи, осигурени с последните остатъци от попечителския ѝ фонд. Подобно на грамадната къща, която бях наел, барът имаше символична роля в детските ми спомени – беше място, където ходят само възрастни и правят там каквото правят възрастните. Може би затова толкова настоявах да го купя, след като ми бе отнета прехраната. Като напомняне, че аз в крайна сметка съм възрастен и зрял човек, полезно човешко същество, нищо че съм изгубил работата, която ме превърна в такъв. Нямахме отново да допусна същата грешка: многобройните някога орди от автори за списанията щяха да си останат бракувани: от интернет, рецесията, американската чита-

телска публика, която предпочита да гледа телевизия, да играе видеогри или да осведомява електронно приятелите си за неща като „Дъждът е гаден!“. Само че никое електронно устройство не може да ти поднесе чаша бърбън в топъл ден в прохладен полутъмен бар. Светът винаги ще се нуждае от питие.

Барът ни е ъглов и се отличава с хаотична и разпокъсана естетика. Най-хубавото в него е масивният викториански бар в дъното с гравирани в дървото драконови глави и ангелски лица – пищна дърворезба в тази скапана епоха на пластмасата. Останалата част от помещението всъщност е жалка и е нещо като изложение на най-долнопробните представители на дизайна от всяко десетилетие: покрит с линолеум под от времето на Айзенхауер с извити нагоре ъгълчета като изгоряла препечена филийка, съмнителна дървена ламперия по стените като декор на домашно порно от 70-те години, халогенни лампи на пода – случайна лепта към спалното в пансиона ми от 90-те години. Цялостното впечатление е учудващо уютно – прилича не толкова на бар, колкото на нечия приятно занемарена съборетина. И приветлива: имаме общ паркинг с местната зала за боулинг и когато някой отвори широко нашата врата, тракането на кеглите аплодира влизането на клиента.

Кръстихме бара „Бар“.

– Хората ще решат, че е плод на ирония, а не на творческа немощ – разсъди сестра ми.

Да, мислехме се за умни нийоркчани – въобразяваме си, че името е шега, която никой всъщност няма да схване, не и като нас. Не в смисъл на метапроумяване. Представяхме си как местните бърчат нос: „Защо сте го кръстили „Бар“?“ Обаче първият ни клиент, жена с прошарена коса, очила с бифокални стъкла и розов анцуг, заяви:

– Името ми харесва. Като в „Закуска в Тифани“, където котката на Одри Хепбърн се казваше Котка.

След този случай чувството ни за превъзходство намаля, което беше добре.

Спрях на паркинга и изчаках от залата за боулинг да се разнесе тракането на кеглите – благодаря ви, благодаря ви, приятели – после излязох от колата. Полнобувах се на околността, все още не ми беше омръзнала питомната гледка: четвъртитата поща от светли тухли от отсрещната страна на улицата (вече затворена в събота), непретенциозната бежова офис сграда по-надолу

(вече затворена и точка). Изобщо не лъхаше на благоденствие. По дяволите, не беше дори оригинално, понеже имаше два града Картидж – нашият формално е Северен Картидж, все едно е град близък, а всъщност е на стотици километри от другия и е по-малък от него: чудатото градче от 50-те години, раздуло се до средно голямо предградие и кръстило това прогрес. Тук обаче беше отраснала майка ми, тук беше отгледала мен и Го. Не беше което и да е скучно предградие, имаше си история. Поне моята история.

Докато вървах към бара по обраслия с плевели паркинг, погледнах надолу по пътя и видях реката. Ето това ми харесваше в градчето открай време – не сме безопасно построени на някой склон, който гледа към Мисисипи, ние сме на самия бряг на реката. Можех да изляза на улицата, да се спусна около метър и да се озова на път за Тенеси. По всяка сграда в центъра на града има черти, отбелязващи нивото на реката по време на наводненията през шейсет и първа, седемдесет и пета, осемдесет и четвърта, деветдесет и трета, две и седма, две и осма, две и единайсега година. И така нататък.

В момента реката не беше придошла, но се движеше напрегнато, на силни и провлечени течения. Покрай нея се движеше дълга колона мъже, заболи поглед в краката си, с напрегнати рамене, упорито запътили се наникъде. Както ги зяпах, един ненадейно вдигна поглед, но лицето му остана в сянка – черен овал. Извърна се.

Обзе ме внезапна и силна нужда да вляза вътре. Не бях извървял и двайсет крачки, а по шията ми бяха избили капки пот – слънцето все още беше гневно око на небето. *Забелязан си.*

Коремът ми се сви и ускорих ход. Нуждаех се от питие.

ЕЙМИ ЕЛИЪТ

Дневник

5 януари 2005 г.

Тра и ла! Ухилила съм се до ушите като осиновен сирак, дока-то пиша. Неудобно ми е, че съм толкова щастлива – като момиче от цветен комикс с вдигната на конска опашка коса, което говори по телефона и над главата си има балон с текст: „Запознах се с едно момче!“.

Но е точно така. Това е фактичката, емпирична истина. Запознах се с едно момче, със страхотен и великолепен мъж, забавен и готин тип. Нека да опиша сцената, понеже си заслужава за поколенията (не, моля ви, не съм стигнала чак дотам – поколенията! Пфу!). Но все пак. Още не е Нова година, но е почти новата година. Зима е – стъмва се рано, мразовито е.

Кармен, една нова приятелка – почти приятелка, едва приятелка, приятелка, на която не можеш да откажеш – ме убеди да отидем в Бруклин на едно от нейните писателски партита. Аз харесвам писателските партита, харесвам и писателите, аз съм дете на писатели, самата аз съм писателка. Още ми харесва да пиша думата – ПИСАТЕЛ – във всеки формуляр, въпросник и документ, където ме питат за професията ми. Добре де, съставям личностни тестове, не пиша за основните актуални проблеми, но въпреки това ми се струва основателно да твърдя, че съм писателка. Пиша в този дневник, за да се усъвършенствам: да изостря перото си, да натрупам подробности и наблюдения. Да покажа, не да кажа... и всякакви подобни писателски шуротии. („Усмивната като осиновен сирак“, така де, не е лошо.) Но всъщност тестовете ми не са достатъчно основание да се нарека писателка, поне не и напълно почтено. Нали? На парти сте и се оказвате заобиколени от истински, талантлив писатели, които работят в уважавани и добри вестници и списания. А вие просто съставяте тестове за женски списания. Когато някой ви попита какво работите, вие:

а) се смущавате и казвате: „Аз съм просто писателка, глупава работа“;

б) заемате отбранителна поза: „Сега съм писателка, но смятам да се заема с нещо по-предизвикателно и стойностно – защо, а вие какво работите?“;

в) изразявате гордост от постиженията си: „Пиша личностни тестове въз основа на познанията от магистърската си степен по психология – а, и нещо забавно: аз съм вдъхновила една обичана поредица детски книжки, сигурна съм, че я знаете – „Невероятната Ейми“? Да, така че духай супата, снобар такъв!“

(Отговор: В. Абсолютно!)

Както и да е, партито е у един от добрите приятели на Кармен, който пише за филми за някакво филмово списание и според Кармен е много забавен. За кратко се притеснявам, че тя иска да ни сватоса – определено не искам някой да ме урежда. Искам

да попадна в засада, да ме хванат неподготвена като див чакал. Иначе много се смущавам. Усещам, че се старая да се държа чаровно, после си давам сметка, че го правя съвсем очевидно, а накрая толкова се пъна да бъда още по-чаровна, че на практика се превръщам в Лайза Минели: танцувам по чорапи и дрехи с пайети и те умолявам да ме обичаш. Имам си бастунче, потраквам степ и усмивката ми показва доста зъби.

Обаче докато Кармен ми хвали приятеля си, разбирам, че не става дума за това – всъщност тя го харесва. Добре.

Изкачваме три етажа изкорубени стълби и попадаме насред вихър от телесна топлина и писателство: многобройни очила с черни рамки и чорлави коси, спортни ризи и поло блузи меланж, черни вълнени къси палта, нахвърляни върху кушетката и провесени до пода, германски плакат за филма „Бягството“ (Ihre Chance war gleich Null), който покрива една стена с напукана боя. От уредбата се носи Франц Фердинанд: „Изведи ме навън“.

Група мъже се навъртат край масичката, на която е всичкият алкохол, и си наливат още само след няколко глътки, понеже прекрасно виждат колко малко остава в шишетата. Проправям си път, прицелвам пластмасовата си чаша към центъра, сякаш съм странстваща актриса, и чувам как изтракват няколко кубчета лед, а един тип с мило лице и фланелка на видеоиграта „Пришълци от Космоса“ ми налива малко водка.

Смъртоносна на вид бутилка с ликьор от зелена ябълка, иронична покупка на домакина, скоро ще се превърне в наша съдба, освен ако някой не изприпка да купи пиене, което ми се струва малко вероятно, понеже явно всеки смята, че го е направил предния път. Купонът определено е януарски, всички са преситени и им е писнало от сладко след празниците, чувстват се едновременно лениви и раздражителни. Купон, на който хората пият прекалено, подемат умно премерени словесни двубои и издухват цигарен дим през отворения прозорец дори след като домакинът ги е помолил да излизат да пушат навън. Всички вече са разговаряли един с друг на хиляди празнични партита, не е останало нищо за казване, колективно сме отегчени, но не ни се излиза на януарския студ – костите още ни болят от стълбите на метрото.

Кармен ме изоставя и отива при своя обожател, домакина – двамата водят оживен разговор в ъгъла на кухнята, привели рамене, извърнали лице един към друг, с тела под формата на сърце. Добре. Смятам да хапна нещо, за да има какво да правя,

а не само да стърча в средата на стаята и да се усмихвам като новия ученик в столовата. Но почти всичко вече е ометено. На дъното на грамадна пластмасова купа са останали натрошени парченца чипс. На ниската масичка има непокътнат поднос от деликатесния щанд на супермаркета със стари моркови, спаружена целина и някакъв сос на бучки – целия осеян с фасове като зеленчукови пръчици, отпуснати като бонус. Правя моето си нещо, импулсивното си занимание: ами ако си предствавя, че скачам от балкона на театъра? Ако наругая бездомника, застанал срещу мен в метрото? Ако седна на пода тук, на купона, сам-самичка и изям всичко от този поднос, дори цигарите?

– Моля те, не яж нищо по тези места – казва той. Това е той (дум, дум, ДУМ!), обаче още не знам, че е той (дум-дум-думмм). Знам, че е тип, който ще разговаря с мен – носи напереността си като иронична фланелка, но му стои по-добре. От онези типове е, които се държат така, все едно често им се отваря парашутът с жените, тип, който харесва жените, който наистина ще ме изучава както трябва. Искам някой да ме изучава както трябва! Срещите ми се въртят около три вида мъже: неопитни студентчета от Бръшляновата лига, които си мислят, че са в роман на Фицджералд; мазни типове от Уолстрийт с парични знаци в очите, ушите и устата; чувствителни умни момчета, които се стесняват от всичко, което наподобява шега. Фицджералдовите типове обикновено имат неефективно порно поведение в леглото – много звуци и акробатика с почти нулев резултат. Финансистите стават унили и отпуснати. Умниците се чукат, все едно композират тематически рок: тази ръка дрънка ето тук, после ето този пръст хваща хубав басов ритъм... Звуча доста мръснишки, нали? Спирам за малко и броя до колко... до единайсет. Не е зле. Винаги съм смятала, че дванайсет е стабилно разумно число, с което да завършиш.

– Сериозно – продължава номер 12 (ха!), – дръпни се от подноса. Джеймс има поне още три неща за ядене в хладилника си. Мога да ти направя маслина с горчица. Само една маслина обаче.

Само една маслина обаче. Репликата е съвсем мъничко смешна, но вече ми звучи като наша си шега, като нещо, което ще става по-смешно след носталгичните повторения. Мисля си: след година ще минаваме по Бруклинския мост по залез, един от нас

ще прошепне: „Само една маслина обаче“, и ще се разсмеем. (Но се спирам. Ужас. Ако знае, че вече си представям какво ще е след година, той тукатси ще избяга и аз ще трябва да го насърчавам.)

Признавам, че се усмихвах най-вече защото той беше превъзходен. Разсейващо превъзходен, с външност, от която очите ти започват да мятат искри и ти се иска да му подхвърлиш очевидното: „Знаеш, че си превъзходен, нали?“, а после да продължиш разговора. Обзалагам се, че другите типове го мразят – изглежда като богат негодник от юношеските филми от 80-те години, който тормози чувствителните особняци и накрая се оказва с торта в мутрата, а разбитата сметана се стича по вдигнатата му яка, докато всички в кафенето надават доволни възгласи.

Обаче той не се държи така. Казва се Ник. Харесва ми. Името му придава приятен и обикновен вид и той е точно такъв. Когато ми казва името си, заявявам:

– Ето това е истинско име.

А той грейва и отвръща на един дъх:

– Ник е тип, с когото може да пиеш бира и който няма да се ядоса, ако повърнеш в колата му. Ник!

И после прави поредица от ужасни каламбури. Улавям тричетвърти от филмовите препратки. Може би две трети. (Бележка за мен: да си взема от видеотека „Твоя е“). Той ми долива, без да се налага да го моля, като някак успява да намери последната чаша хубав алкохол. Заплюл си ме е, отбелязал ме е със знаменце: аз пристигнах пръв, тя е моя, моя. Всъщност е доста приятно да съм нечия територия след последните ми истории с нервни и уважителни мъже от епохата на постфеминизма. Ник има страхотна усмивка, котешка. Като нищо ей сега ще изкашля жълтите пера на някое птиче. Не ме пита какво работя и това е добре, различно е. (Споменах ли, че съм писателка?) Говори ми с лъкатушния си мисурски акцент – роден е и е отраснал край Ханибал, града от детството на Марк Твен, мястото, където се развива действието в „Том Сойер“. Разказва ми, че като тийнейджър работил на параход с вечеря и джаз за туристите. Когато се засмивам (невъзпитана, невъзпитана нийоркчанка, която така и не се е осмелила да посети тези мъчни Средни щати, където живеят много други хора), той ме осведомява, че Мисури е вълшебно място, най-красивото на света, че няма по-прекрасен щат. Очите му са палави, миглите – дълги. Представям си как е изглеждал като малък.

Поделяме си таксито до вкъщи, уличните лампи хвърлят шеметни сенки и колата препуска, все едно някой ни преследва. Един през нощта е, когато се озоваваме в едно от необяснимите нийоркски задръствания на дванайсет пресечки от апартамента ми, затова излизаме от таксито на студа, в огромното *Ами сега?*, и Ник тръгва да ме изпраща, придържайки с ръка кръста ми. Лицата ни са изтръпнали от студ.

Тъкмо завиваме зад ъгъла, когато кварталната пекарна получава доставката си от пудра захар – изсипват я в мазето ѝ в огромно количество, все едно е цимент, и ние виждаме само силуетите на работниците в белия сладък облак. Улицата се превръща в огромна вълна, Ник ме придърпва към себе си и се усмихва, и се усмихва отново, стисва кичур коса между два от пръстите си и ги плъзга до края, подръпвайки два пъти, все едно дрънка със звънче. По миглите му е полепнал захарен пращец и преди да се наведе към мен, той изтрива захарта от устните ми, за да ме вкуси.

НИК ДЪН *Денят, когато...*

Отворих със замах вратата на бара си, хлътнах в тъмното и за пръв път този ден си поех дълбоко въздух, вдъгнах мириса на цигари и бира, приятното ухание на разлят бърбън, характерната миризма на стари пуканки. В заведението имаше само една клиентка, седнала сам в далечния край на бара: възрастна жена, която се казваше Сю и идваше всеки вторник заедно със съпруга си до смъртта му преди три месеца. Сега тя идваше сама всеки вторник, не говореше много, просто си седеше на чаша бира и кръстословица, поддържайки ритуала.

Сестра ми работеше зад бара, прибрала косата си с малки шноли, а ръцете ѝ бяха порозовели, докато слагаше и вадеше бирените халби в горещата сапунена вода. Го е слабичка и има необикновено лице, с което не искам да кажа, че е непривлекателно. Просто човек се нуждае от мъничко време, за да възприеме чертите ѝ: широката челюст, красивото прищипано носле, тъмните кръгли очи. Ако бяхме в исторически филм, мъжът би килнал назад шапката си, би подсвирнал, щом я зърне, и би казал: „Ето това е страхотна жена!“. Лицето на ексцентрична филмова звезда